

Geobsedeerd door het kind dat niet wil komen

‘Voor een baby ging ik gedachteloos de ene na de andere grens over’

Marijke Kolk (44) heeft een stiefdochter, maar wil ook nog een kind samen met haar man. Tweemaal raakt ze na veel pijn en moeite in verwachting, beide keren eindigt de zwangerschap met een miskraam. Ze schreef een heftig boek over haar ervaringen: *Waterkind*. Het is een aanklacht tegen de maakbare maatschappij.

JEROEN SCHMALE

Bas, Sanne en ik zijn door mijn vader en zijn vriendin uitgenodigd in een chic restaurant in Scheveningen. Het gebeurt niet vaak dat mijn vader ons uitnodigt en ik wil dan ook onder geen beding afzeggen. Achteraf gezien is het misschien wel gewoonweg ontkenning van hetgeen zich daadwerkelijk in mijn lichaam afspeelt. Had de dokter niet gezegd dat het nog zomaar anderhalve dag kon duren voordat, zoals hij dat zo plastisch omschreef, ‘de uitdrijving zou beginnen’.

(...)
In het toilet constateer ik dat ik zo wit zie als het tafellaken waarboven de anderen ondertussen wachten op een tweede fles rode wijn. Moet ik blijven staan of juist gaan zitten? Of blijven leunen tegen de wasbak? In welke bochten moet ik mij wringen om het minst te voelen? Onder mijn rokje voel ik iets tussen mijn benen lopen. Toilet dan maar. Poep, vermengd met bloed, spat de wc-pot in. Noodsce-nario: afvegen, schoonmaken en zeggen dat ik buikgriep heb. Waggelend bereik ik de tafel, waar het dessert net is gearriveerd. ‘Sorry pap, maar ik voel me helemaal niet lekker. Buikgriep denk ik.’

Haar vader weet tot op de dag van vandaag niet dat Marijke Kolk twee keer zwanger is geweest. Laat staan dat hij weet van haar twee miskramen en al helemaal niet van bovenstaand tafereel, opgetekend in haar boek *Waterkind*, dat sinds kort in de winkel ligt. Aan de keukentafel, thuis in de Betuwe, kijkt Kolk naar haar nagels en concludeert: „Dat zegt misschien iets over de band die ik met mijn vader heb. Maar ook over hoe klein ik de cirkel heb gehouden van mensen om me heen die wisten van mijn wens om zwanger te raken en wat dat allemaal met ons heeft gedaan.” ‘Ons’ is Marijke Kolk zelf, nu 44 en voormalig hoofdredacteur van onder meer *Flair* en *Yes*, haar man Bas en Sanne, de nu 17-jarige dochter van Bas en zijn vorige partner Sandra. Die laatste drie heten in werkelijkheid anders. Het zijn de weinige feiten die Kolk voor haar boek *Waterkind* heeft veranderd. Het boek is een pijnlijk eerlijk verslag van een vrouw die al een stiefdochter heeft, maar ook zelf een kind

op de wereld wil zetten. Het lukt niet. Niet op de natuurlijke manier, niet met hulp (ivf en iui, ofwel inseminatie in de baarmoeder), niet na een operatie aan haar eileiders. Na twee miskramen trapt Bas op de rem als in het ziekenhuis eiceldonatie wordt geopperd. In de tussentijd is Bas’ ex Sandra alweer gezond zwanger. Zij wel.

De baby is niet mooi. Maar het is wel een baby, met tien vingertjes en tien teentjes, een zacht huidje en donshaartjes op het hoofd. Zo klein, zo lief, zo puur. Als Bas en ik in het ziekenhuis op kraambezoek gaan (ik vind dat ik dat moet doen, al is het alleen maar voor Sanne), verman ik me en dat lukt aardig. Ik loop door de voor mij bekende gang, geef Sandra en haar vriend twee kussen, kijk hoe Sanne vol liefde de baby in haar armen neemt en geef de baby zelfs een kusje op haar wang. Weer thuis komen de tranen. ‘Wat vond je nou het moeilijkst?’ vraagt Bas. ‘Het rompertje,’ antwoord ik. ‘Welk rompertje?’ ‘Dat waarop staat: klein zusje.’

Als Kolks borsten tegen het einde van de maand groter worden, denkt ze: wie weet. Een paar dagen later zit ze huilend op het toilet als ze ontdekt dat ze weer ongesteld is. Boven staat nog altijd een commode in het kamertje waar haar kind terecht had moeten komen. Maar voor alle duidelijkheid: het boek is geen smeekbede van Kolk om vooral heel zielig te worden gevonden. Want sinds ze een jaar geleden de pogingen om zwanger te raken met medische hulp staakte, is de buitenste schil van het immense verdriet weggesleten. Ze legt een kaartje op de keukentafel. Stuurde een vriendin laatst op. „Ik vind dit zo’n mooie tekst.”

When you love what you love you have everything you need

Kolk: „Dit boek moet vooral een steun zijn voor vrouwen die in een vergelijkbare situatie zitten. Want er is zo weinig aandacht voor het niet kunnen krijgen van kinderen, vooral

▲ Marijke Kolk: ‘Dit boek moet vooral een steun zijn voor vrouwen die in een vergelijkbare situatie zitten. Want er is zo weinig aandacht voor het niet kunnen krijgen van kinderen.’

FOTO KOEN VERHEIJDEN

voor de psychische kant ervan. Ook de artsen gingen er klakkeloos van uit dat als de ene behandeling niet lukte, we door zouden gaan met de volgende. Je gaat gedachteloos de ene na de andere grens over. Hop, weer met de benen wijd voor één of andere dokter. Zo onvoorstelbaar vernederend, keer op keer. Ik vraag me nu vooral af hoe ik mezelf zo ontzettend ben kwijtgeraakt. Maar je beseft: als ik nu stop, zijn alle stappen die ik tot nu toe heb genomen voor niets geweest. Dus ga je door. „Mijn man heeft me wel verweten dat ik een kind van ons samen als het volmaakte geluk zag. En achteraf zeg ik: dat klopt. Ik ben de rest van mijn leven vergeten, was alleen maar obsessief bezig met dat kind dat er moest en zou komen. Ik ben blij dat ik nu weer enorm kan waarderen wat ik allemaal wel heb.”

Het wil niet zeggen dat ik niet nog steedsrouw, maar ik kan ook oprecht blij zijn, genieten van het leven. De dagen dat ik in mijn bed wil blijven liggen, worden steeds zeldzamer.

(...)

Daar komt bij dat zowel het verliezen van een zwangerschap als de hoop op een kind onzichtbare verliezen zijn. Er is geen rouwkaart, er is geen begrafenis. En voor wie niet door eenzelfde proces heengaat, is het vaak moeilijk om zich in te leven. Maar ze bestaan allebei: de kinderen die zijn geboren en de kinderen die niet tot leven zijn gekomen.

Kolk ziet haar boek ook als een aanklacht tegen de moderne maatschappij, waarin alles maakbaar moet zijn. „De nieuwe godsdienst is toch dat je alles kan bereiken, als je maar echt wilt. Kan niet bestaan niet, als je er maar hard genoeg voor werkt, er alles aan doet. Wanneer gaan we weer accepteren dat sommige zaken onbereikbaar blijven?”

Dinsdag: Ik lees een stuk in een vrouwenblad over kinderloze vrouwen. Een van hen zegt: ‘Je staat altijd 1-0 achter.’

Donderdag: Ik lunch met een oud-collega die haar kind heeft via een iui-poging. We hebben het over pijnlijke opmerkingen van anderen. Ik vertel over de middag dat ik met de chef-redacteuren van de redactie én een freelance columnist vergaderde. De columnist kwam het zaaltje binnen, keek naar mijn boezem en iet-wat opgezette buik (door de hormonen) en riep: ‘O meid, wat leuk! Hoe ver ben je?’

‘Ik ben blij dat ik nu weer enorm kan waarderen wat ik allemaal wél heb’